

бѣха се довършили патронитѣ и за туй биле испратени войници при казармитѣ за патронн. Единъ отъ тѣзи войници, потъналъ въ потъ подъ тѣжестта на човала съ патронитѣ, едвамъ вървеше подъ градъ отъ неприятелскитѣ куршуми, покрай ложементитѣ на 1-ва рота.

— Ела, ела тукъ, да си починешъ, извикахъ азъ на войника. Войника дойде, пустна човала и като снопъ падна на вжтрѣшния склонъ на ложемента. (Тѣ тѣй бѣха построени, щото можеше на тия части отъ ложементитѣ да се лѣга).

— Тукъ, тукъ, по долу се спустни, му казахъ ахъ, но не успѣ войника да направи послѣдното движение, когато единъ неприятелски куршумъ се заби въ челото му и той испъшка. Цѣли 20 минути нещастния войникъ се бори съ смъртта и най сетнѣ тихо, безъ охкания и конвулсии, прѣдаде Богу духъ. Само когато испустна послѣдното издихание цѣлото му тѣло потрѣпера. . . .

Страшни нравствени мъки испытвахъ тогава; мене ми се струваше; не, не ми се струваше, защото азъ ясно четяхъ въ очитѣ на окръжавшитѣ ме укоръ за смъртта на това младо момче.

Ти си виноватъ за неговата смъртъ, говоряха тѣхнитѣ погледи. Ако не бѣше го повикалъ, той може би щѣше да остане живъ.

Единъ опълченецъ взе човала съ патронитѣ и го отнесе въ ротата на падналия убитъ войникъ.

Днесъ не по малка опасностъ угрожаваше всѣ, киго отдѣлно отъ защитницитѣ на Шипка, отъ колкото въ миналитѣ дни, — опасностъ да бѣде поразенъ съ неприятелския куршумъ, но при все това, всички бѣха весели, засмѣни и спокойни. Опълченцитѣ току се смѣяха, ту на куршума, или гранатата, които отиваха за зеленъ хайверъ, или кисело млѣко, както казваха тѣ, за онѣзи гранати и куршуми, които съ свирение и фучение, летяха надъ главитѣ ни; ту прѣдставляваха бѣгающитѣ Турци, ту си разказваха за разни епизоди отъ миналитѣ дни на шипченската отбрана.